

Ígéret szép szó...

Olgi kért tőlünk egy fajta, darabonként csomagolt cukorkát, hogy ha éppen arra járunk, hozzunk neki egy kilót. Nem nagy ügy, szerte Olaszthonban, szinte minden nagyobb élelmiszer boltban lehet kapni. – mondta és mi, meglehetősen balga módon, meg is ígértük Neki.

Mondanom sem kell, hogy egyik programtól a másikig száguldoztunk, különféle járművökön (társas úton voltunk) élelmiszer bolt, egyáltalán nem jött velünk szembe! Nem baj, mondogattuk, majd ha lesz egy kis szabad időnk, bemegyünk az első boltba és veszünk!

Hát bizony a „nem nagy ügy” nekünk rengeteg időnkét elvette, mert szabadidőnk lett ugyan, de azt cukorkakereséssel töltöttük. Több élelmiszer boltba bementünk, hogy megnézzük van-e ott az a fránya cucc, amire megbízásunk volt, de semmi, egyáltalán nem is ismerik! (Volt nálunk egy mintadarab.) Már teljesen letettünk róla, és azon aggódtunk, hogy hogyan fogjuk elmondani az Olgának, hogy ahol mi jártunk Olaszországban az a rész vagy nem volt Olaszország nem illet rá a „szerte Olaszthon” kifejezés, mert azon a tájon nem volt kapható a cukorka!

Az 54 személyes autóbusz teljes közönsége (na, jó nem volt egészen tele) kereste nekünk a cukrot, kaptunk is jelzéseket, hogy látták, egyik sem volt nyerő. Kezdett nagyon idegesíteni minket ez a cukor história, szentül megfogadtuk, hogy soha többé, senkinek semmit nem ígérünk, mert amilyen a mi formánk azt biztosan arra az időszakra, amíg mi ott járunk, kitalálják az adott országból.

Szó szerint az utolsó pillanatban, egy utcasarkon, ahol éppen megállt a buszunk, leltünk egy boltot, amelynek mind a két utcáról volt bejárata egymás mellett szinte, egyik ajtó bemenet, másik ajtó kijárat. Elrohantunk a bejárat mellett, amire felocsúdtunk, hogy ez egy „közért”, és berohantunk a „kijáraton”, persze cukornak hűlt helye se volt az is igaz, hogy átszaladtunk a bolton, szinte körültekintés nélkül. Amikor megláttuk a pultban, üvegfal mögött, lédig, hegyekben állt a cukor! Nosza, rajta mondtuk a pasinak, hogy kérünk egy kilót. Vagy Ő, vagy mi, de lehet, hogy egyikünk sem értette, hogy most mi van, de az eladó elővett egy - első ránézésre is kicsi – zacskócskát abba komótosan elkezdte belepakolni a cukikat, 10 dkg, 20 dkg. Nem, nem ez kevés, intette a férjem. Az eladó vette a lapot kiborította az egészet és elővett egy nagyobb tasakot. Fél kg? Nem, nem az is kevés, pasi újra kiönt, elő a nagyobb tasakot és tovább... Amíg ez a jelenet játszódott közvetlenül mellettem, ahol álltam egy nagy-nagy kosárban megláttam az előre csomagolt kilós kiszerezésű cukrot! Hurrá!

Csak ekkor értettük meg, hogy mit nem ért az eladó. Hiszen csak kevesebbet kérhetünk, mint 1 kg, ha a kilós csomagok mellett állva kérünk kimérve 1 kilót, annak mi értelme van? Hát, igaza volt!

Akkor kivettem egy zsákkal a kosárból, intettem az eladónak, hogy: Köszí, találtam! – és elindultam a kassa felé.

Hát azt a pofát látni kellett volna, amit az eladó vágott.

De nem ám olyat, mint amelyet gondolsz kedves olvasó, hanem örömtelit, na, végre megszabadultam ennek a mérlegelésnek a felelősségétől! No meg a bugyuta turistáktól, akik nem csak, hogy elmondani nem tudják, hogy, mi a jó fenét akarnak, de még csak nem is látnak a szemüktől!

Fogadalmunkat csak egyszer szegtük meg ezután, amikor az egyik unokánk látott a TV-ben egy parányi – játék – mosógépet, amibe vizet is lehetett tölteni, hogy Ő szeretne egy olyat. Jó mondtuk, és elutaztunk, Húsvétkor! Bizony, bizony arra nem gondoltunk, hogy minden bolt zárva lesz! Találtunk boltot, láttunk is a kirakatban nagyon jó pofi kis gépet, csak hát éppen megvenni nem tudtuk! Hogy merjünk így hazamenni? Látva a kétségbeesésünket az egyik utas azt bizonygatta, hogy neki ugyan nem kellett ilyet vennie, de mintha a Tescóban látott volna valami ilyesmit.

Úgy is volt, már a bejáratnál majdnem a mennyezetig volt felhalmozva a rengeteg rózsaszínű játék mosógép.

2009. 05. 28.